

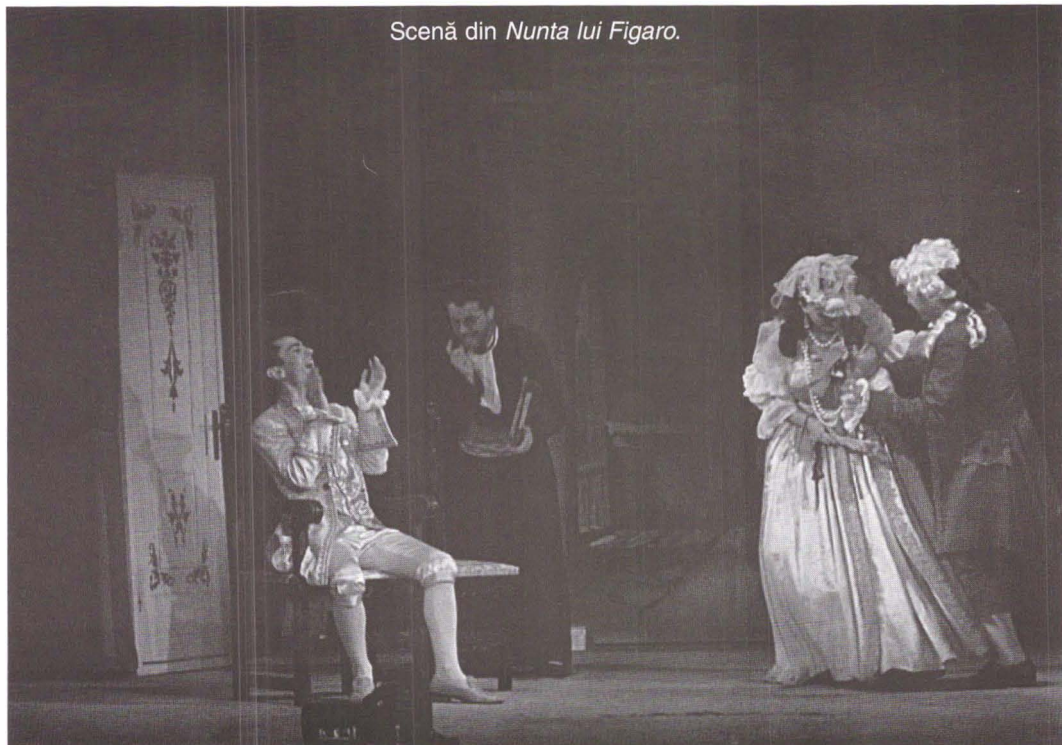
Desigur, insistența teatrelor lirice asupra unor titluri anume din creația lui Mozart este cât se poate de explicabilă, fiind legitimată, înainte de toate, printr-o calitate pe care el cel dintâi, dintre toți compozitorii genului, a cultivat-o cu osârdie: aceea de a considera **opera ca teatru**. Dar acum, când regia și scenografia au ajuns la asemenea performanțe încât până și cele mai statice dintre opere pot vrăji în egală măsură și văzul spectatorilor (vezi *Pescuitorii de perle* de Georges Bizet, la Opera Națională din București, în regia lui Mihai Măniuțiu), e mare păcat că o considerabilă cantitate a muzicii lui Mozart (fără îndoială admirabilă, ca absolut tot ce-a ieșit de sub pana acestui creator, chiar și în momentele sale cele mai puțin inspirate) nu beneficiază de acest tip de montare.

Pot spera doar că optica realizatorilor de spectacole lirice se va modifica în sens favorabil măcar de-acum încolo, până în 2041, când din nou Anul Mozart va marca o mare celebrare: comemorarea a două veacuri și jumătate de la moartea muzicianului...

Replică peste timp

Nimic mai firesc, în „Anul Mozart“, decât opțiunea profesorului Cristian Mihăilescu de a monta, cu discipolii săi de la clasa de operă a Universității Naționale de Muzică, unul dintre titlurile cele mai dragi inimii sale – căci a fost primul pe care solistul de până atunci al scenei lirice bucureștene și-a pus semnătura și ca regizor, în calitate de asistent al lui Hero Lupescu la premiera din 1984 cu *Nunta*

Scenă din *Nunta lui Figaro*.

lui Figaro. Partitura aceasta prezenta în plus avantajul de a nu necesita participarea unui cor în adevăratul sens al cuvântului, puținele sale pagini destinate colectivului vocal putând fi prea bine susținute – așa cum s-a și întâmplat – de către aceia dintre studenți care nu cântau ca soliști în momentul respectiv.

Cum, în acea perioadă a examenelor de sfârșit de an, ansamblul instrumental studentesc – Orchestra „D”, adică abia cea de-a patra formație a UNMB, dar care s-a comportat, sub bagheta excelentului dirijor Tiberiu Soare, ca o orchestră de mâna-ntâi – n-a putut fi disponibil decât pentru două reprezentații, și cum membrii clasei lui Cristian Mihăilescu erau mult mai numeroși decât personajele operei lui Mozart, nu numai că ei au acoperit cele două distribuții, dar într-una dintre ele trei roluri au trebuit împărțite (pe acte) între câte două interprete. Acesta a fost singurul spectacol la care am putut asista, cu tot regretul de a nu-i fi putut urmări și pe acei interpreți care au evoluat doar în prima seară sau care (precum Nicolae Lupu și Iuri Țiple) în a doua seară au schimbat între ei rolurile.

Prilej pentru examenul de licență pentru uii (Diana Munteanu, Gabriela Năstase, Silvia Naghy, Ștefania Chițulescu, Ioan Orheian și Iuri Țiple, avându-l în fruntea lor pe Răzvan Săraru – creatorul unui Don Basilio de un comic irezistibil) sau pentru examenul de masterat pentru alții (Joo Young Park – un Figaro credibil, chiar dacă nu memorabil – și Yalda Aghabagheri – un Cherubino de remarcabilă forță de expresie, deopotrivă vocală și actoricească), montarea lui Cristian Mihăilescu i-a pus în valoare și pe studenții din anul III (Gabriela Hăj-Drondoc) sau chiar din anul II (Ciprian Droma, Claudia Caia și mai cu seamă Nicolae Lupu, care a purtat cu dezinvoltură și farmec, pe umerii săi tineri, povara extrem de dificilului rol al Contelui), constituind o practică prețioasă în formarea lor ca viitori cântăreți de operă. Or, șansa de a juca încă din studenție pe o scenă adevărată și într-un spectacol adevărat, cu decoruri, costume și lumini, dar mai ales în compania unei orchestre, n-a prea mai fost dată studenților-cântăreți de când (în epoca de tristă amintire a anilor '80) Conservatorul și-a pierdut instrumentiștii și coriștii profesioniști, angajați cu contract și astfel aflați cu totul în slujba procesului de învățământ artistic... (Până și anul acesta, celelalte opere puse în scenă la UNMB s-au interpretat cu acompaniament de pian!)

Dincolo de eforturile laudabile de a le asigura elevilor lui condițiile ideale pentru o pregătire complexă și completă, regizorul Cristian Mihăilescu mai are și meritul de a fi risipit cu generozitate, pentru o montare sortită din capul locului a avea doar două reprezentații, un noian de noi rezolvări pline de haz ale situațiilor dramatice din comedia lui Beaumarchais, al căror umor este în unele cazuri amplificat de verbul libretistului Lorenzo da Ponte și de muzica extrem de spirituală a lui Mozart (de unde, în cele din urmă, regizorul își extrage inspirația pentru gagurile sale insolite).

După 22 de ani, iată că discipolul de odinioară al lui Hero Lupescu a dat o replică demnă de reținut, și ea, memorabilei versiuni a maestrului său. Oare ce teatru de operă va fi dispus să o adopte neîntârziat?

Studioul de Operă al Universității Naționale de Muzică, București – Nunta lui Figaro.
Muzica: Wolfgang Amadeus Mozart. Libretul: Lorenzo da Ponte, după Beaumarchais. Regia: Cristian Mihăilescu. Scenografia: Mihai Barbu. Coregrafia: Monica Mihăescu. Conducerea muzicală: Tiberiu Soare. Cu: Diana Munteanu, Gabriela Năstase (Contesa), Silvia Naghy, Ștefania Chițulescu (Susana), Yalda Aghabagheri (Cherubino), Claudia Caia, Gabriela Hăj-Drondoc (Marcellina), Andreea Guriță (Barbarina), Nicolae Lupu (Contele), Joo Young Park (Figaro), Ciprian Droma (Bartolo), Ioan Orheian (Curzio), Răzvan Săraru (Basilio) și Iuri Țiple (Antonio). Data premierei: 22 iunie 2006.